

Donderdag 7 november 1918.

Op de Leopoldlaan zijn eenige huizen beschadigd, gaten gapen in de muren met kogels doorboord; hoopen saamgerakelde glasscherven, onbewuste slachtoffers, wachten op de vuilniskar, die het gebod "de dooden begraven" volbrengen zal.

Houwitsers schuifelen door het ruim. 't Is er gevaarlijk. Ik haast mij naar huis langs den Steenweg. Wat zie ik? Benden van vluchtelingen. Onmiddellijk buiten de stad, langs de Ganzendriesstraat, de Voskensstraat, het Zieklien hebben de bewoners bevel gekregen hun huizen te verlaten. Karren met keukengerief en beddegoed worden met handen voortgestooten, kinders, mannen, vrouwen ijlen heen, als werden ze achternagezet, met pakken en volle zakken op de rug. Er zijn er die niets dragen en met een sarge op de schouders, in het bloote hoofd, barvoets als waanzinnig van schrik weggelopen zijn.

Ik ben thuis bij den spioen gaan zitten: een heel oud ventje komt aan tusschen twee fiksche, flinke soldaten met geschouderd geweer. Zijn broekspijpen zijn over gesloofd. Het heeft geen kousen of geen schoeisel aan. Alzoo loopt het over de natte steenen. 't Regent, pletsend met geweld. De straat klimt op. Ze marcheeren heel vlug. Diep neergebogen draagt het een zak op den rug. Er schijnt gereedschap in te zitten, te oordeelen naar scherp onder 't linnen uitstekende voorwerpen.

Wat mag deze ellendeling hebben misdreven? Er wordt verteld dat de uitruiming der voornoemde straten het gevolg eener strafbepaling is, omdat er ergens op duitsche soldaten geschoten werd.

Virginie LOVELING (« *In oorlogsnood* »)